

SLOVENSKI NAROD.

Iskate vank dva popoldne, tuzovni medelje in pravnika. ... Pri naročilu nad 10 objav popust.

Upravništvo „Slov. Naroda“ in „Narodna Tiskarna“ Knaflcova ulica št. 5, priložna. — Telefon št. 90.

„Slovenski Narod“ velja v Ljubljani in po pošti:

v Jugoslaviji:		V inozemstvu:	
celoletno naprej plačan	K 120—	celoletno	K 140—
polletno	60—	polletno	70—
3 mesečno	30—	3 mesečno	35—
1	10—	1	12—

Novi naročniki naj pošljejo v prvi naročnino vedno 200 po nakaznici. Na samo pisemna naročila brez poslatve denarja se ne moremo ozirati.

Uredništvo „Slov. Naroda“ Knaflcova ulica št. 5, L. nadstropje. Telefon št. 34.

Recept sprejema le podpisano in sadotno frankovano. Receptov ne vrača.

Posamezna številka velja 60 vinarjev. Poština pavšalirana.

Tudi francoski listi potrjujejo Wilsonov nastop za Jugoslavijo.

Pariz, 17. februarja. »La Temps«, ki je izrazito Italijanom prijazen list, javlja: »Kakor se zdi, so italijanski krogi zadovoljni s sklepi, ki se tičejo rešitve jadranskega vprašanja. Ministrski predsednik Nitti je na konferenci izjavil, da je Italija v svojih koncesijah šla tako daleč, kolikor ji je bilo sploh mogoče. Preostaja sedaj samo sprejem kompromisnega predloga Lloyd Georgea in Clemenceau ali pa uveljavljenje londonske pogodbe. Sicer pa ni Italiji ležeče na tem, da bi se stvar forsirala, ker drži krepko v rokah obsežno ozemlje, ki ga je dobila na temelju premirja in ki je mnogo obsežnejše kakor ono, ki ga Italiji prisojajo londonski pakt. Nitti ostane v Londonu, dokler se jadransko vprašanje končno noveljavno ne reši. V Londonu se živahno komentira vest, da je predsednik Wilson obvestil Anglijo in Francijo, da ne priznava ultimatum, ki je bil izročil Jugoslaviji, ker nasprotujeta tako londonski pakt, kakor tudi kompromisni predlog z dne 20. januarja t. l. zaključkom, ki jih je sprejela mirovna konferenca v sporazumu z Ameriko. Ako hočejo zavezniki razveljaviti sklepe, ki jih je sprejela mirovna konferenca, si Amerika pridržuje svojo popolno svobodo glede nadaljnje akcije.

Pariz, 17. februarja. Le Temps javlja: »Ameriški veleposlanik je včeraj izročil ministru zunanjih del posebno spomenico, v kateri vlada Združenih držav pojasnjuje svoje stališče glede jadranskega vprašanja. Enako spomenico je Amerika včeraj vročila tudi angleški vladi v Londonu. Vlada Združenih držav v tej spomenici kritizira Lloyd Georgeov predlog, ki ga je najvišji svet v svoji seji dne 20. januarja vročil jugoslovenski mirovni delegaciji. Predsednik Wilson je proučil dotični predlog in izjavila, da ne more odobravati vodilnih misli tega projekta. Zlasti pa nasprotuje ideji, da bi se Jugoslovenci postavili pred dilemo, da morajo voliti med tem projektom in enostavnim uveljavljenjem londonskega pakta. Vrhu tega je predsednik Združenih držav mnenja, da se Lloyd Georgeov projekt preveč razlikuje od spomenice, ki sta jo meseca decembra lanskega leta v Londonu sestavila Lloyd George in Clemenceau s sodelovanjem ameriškega reprezentanta. Predsednik Wilson opozarja na to, da mu bo nemogoče, da bi se še v bodoče bavil z evropskimi vprašanji, ako bi zavezniške države hotele rešiti jadranski problem brez sodelovanja ameriške vlade. Ameriško spomenico so temeljito proučili vsi zavezniški ministrski predsedniki. Še predno je Millerand danes zjutraj odpotoval iz Londona.

Rimski pakt.

Z rimskim paktom, to je z resolucijo, katero je bil sprejel kongres avstrijskih tlačenih narodov v Rimu, so se pretekli mesec bavili razni laški listi. Po svoje seveda. Prav je, ako se v sedanjem času tudi mi pogosteje spomnimo rimskega pakta in ga postavljamo Italiji pred oči. Pred vsem treba premočriti psihološki moment med nami in v Italiji v kritični spomladi 1918. Kobariški udarec je silno bolel Italijo. Avstrijske in nemške čete so stale ob Plavi. Malodušnost je zavladala po glavah laških vodilnih politikov, v ljudstvu je pothnil vsiklik »Evviva Adamo«, velika potrtost je obila Italijo. Pri Francozih in Angležih ni bilo pravega umevanja njenih boli. Kazale so se celo neke tradicionalne simpatije za Avstrijo in Lloyd George je

opetovano govorilo o avtonomiji zaavstrijske narode in rekel je celo, da ni cilj entente, da bi razkomadila habsburško monarhijo. Kak dan je iz francosko - angleških vrst neprijetno donelo v Italijo: zakaj nismo sprejeli predlogov cesarja Karla, ki nam jih je stavil po Sikstu Burbonskem? To so bili mrzli curki, ki so streljevali italijansko vlado, da je nehala sanjati o velikih vojnih uspehih. »Patto di Londra« je zbledel in stopile so na površje skromnejše vojne zahteve. Strašila je Italijane misel, kaj bo z laško bodočnostjo, ako se obdrži Karlova monarhija? Veliko sovraštvo do Italije bi vladalo v njej in razviti bi se utegnile razmere, pod katerimi bi Italija neizmerno trpela. Tu so nastopili tlačeni narodi.

Odklanjali so Lloyd Georgeove izjave, ki so rušile vse njihove načrte. Ti tlačeni narodi so si želeli ven iz avstro - madžarskih spon, klicali so po svobodi, po samoodločbi narodov. Italija je čula klic tlačenih narodov in se jim približala. Sledil je kongres in zasvetil je rimski pakt. Dr. Trumbić se je mogel razgovorjati z Orlandom, kakor jednak z jednaki. Tlačeni narodi so storili svojo dolžnost. Gibanje za samostojnost je sešlo globoko v ljudstvo doma in v armado na fronti. Prišlo je razsulo. Italija se je oddahnila. Rimska vlada je vrgla pod mizo »Patto di Roma« in posadila na njo »Patto di Londra«. Jugoslovani smo mislili, da se bo dal doseči vsprejemljiv sporazum z Italijani, ali prišlo je vse obratno. Italijanska vojska je vdrla v jugoslovensko ozemlje, po Kranjskem je drvela tako naglo, da se v Logatcu še vstaviti ni mogla. Na Vrhniki je moral srbski oficir poučiti italijanske čete, da so že prekoračile demarkacijsko črto. Zadrževali so Italijani nad Jugoslovenci in uvedli na zasadenem ozemlju režim, ki je v vseino sramoto narodu, kateri se hoče ponašati z dvatisočletno kulturo. Italija je pozabila na tlačene Jugoslovence, ki jim treba seči v roko, pred seboj vidi Jugoslovence, katere treba do cela političiti. Vsa sedanja italijanska politika stremi za tem in ako danes ministrski predsednik Nitti go-

vori o Italiji, ki se hoče sporazumeti z Jugoslovenci, je to bridka ironija. Italijan nam je sosed - velikaš, ki hoče seveda v miru živeti s svojim manjšim sosedom, ali samo pod pogojem, da se ta ravna po njegovi volji. Tak sporazum, tako prijateljstvo nam ponuja Nitti. Mi se za tak sporazum lepo zahvaljujemo. Ošabno stoji proti nam Italija, naslanjajoča se na Francijo in Anglijo. Vprašamo jo, ali res misli, da ima to zavezništvo tako podlago, da bo za vedno trdno in zanesljivo? Celotno za časa vojne se je pokazala tinitam rahlost tega zavezništva. Tudi rimski pakt pričra o njej. Ali misli Italija, da jej prisodi to zavezništvo veliko vlogo v zgodovini, o kateri sanja noč in dan? Prav bi bilo, ako bi Italija razmišljala nekoliko o dejstvu, da je njena samostojnost prav neznanatna, njena odvisnost od Francije, Anglije in Amerike pa prav velika. Ob takem razmišljanju bi prišla do prepričanja, da je nespametno odbijati spravljivo roko mladega sosedu in mu krati pravice. Ali do take razodnosti se Italija v sedanjih svojih političnih blodnjah ne more pospeti. Kolo časa se vrti neprestano. Kdor je zgoraj, pade dol in tako pride čas, ko se bo Italija pod kolesom časa morda še bridko kesala, da se ni sporazumela z Jugoslavijo, ko je bil pravi čas za to. k.

Inž. Dušan Serbec: Vodne sile na Slovenskem in Falska elektrarna.

Ta pogajanja so dovedla do zaključka, da se ugotovi v Fall investicijski kapital na 18 in pol milijona švicarskih frankov, v kateri svoti je 17 milijonov nemško - avstrijskih kron že zapopadenih. Snuje se novo delniško podjetje s kapitalom 10 milijonov frankov, od katerega prevzame tuzemska skupina, pred vsem država, polovico, a tudi to svoto švicarski bančni sindikat začasno posoja. Zeleti bi bilo, da prevzame država sama ves, na tuzemsko skupino spadajoči znesek, da zamore javnost socialno stališče, po katerem bi se imelo podjetje voditi, uspešno uveljaviti. Do konca februarja ima tako beogradska vlada, kakor tudi švicarski bančni sindikat pritrđiti ljubljanskim zaključkom. Toku časa pa vsekakor ne bi odgovarjalo, če bi se novo podjetje osnovalo na izključno kapitalistični podlagi. Preskrba z električno silo je

tako eminentna zadeva javnosti, da se podjetje nikakor ne sme presoditi le s stališča denarnega uspeha. Merodajni kapital bi imel pri Fali svoj vpliv potom švicarskih zastopnikov. Protipezo za ta vpliv ne more nuditi domači kapital, temveč je javnost v svoji državni ali avtonomni organizaciji. Brez vpliva na podjetje tudi domači zasebni kapital gotovo ne bo, ker bodo javni zastopi rabili ogromno kredita, ki ga bodo mogli najti le pri zasebnem kapitalu. Upnik ima pa vselej vsaj nekoliko vpliva na dolžnika. Ni dvomiti o tem, da bodo do tedaj, ko bodo glavne proge falskega omrežja dokončane, avtonomna okrajna zastopstva že delovala. Leta bi imela sama silo po svojem okraju razdeliti, omrežje v posameznih vaseh sama ali s pomočjo prizadetih občin zgraditi. Električno silo bi kupila od falskega podjetja na de-

belo, a podrobno razpečavanje prevzela sama. Ob času Avstrije je falska elektrarna projektirala daljnovod z 80.000 volti do Gradca, v svrhu spojitve s svojim že obstoječim omrežjem iz elektrarne pri Lebringu in Nemški Bistrici - Pegau. Tam štajerski elektriški družbi primanjkuje sile, in sicer ima že sklenjeno pogodbo za dobavo 500 kilovatov Računati pa mora še z dobavo nadaljnjih 5000 kilovatov. Drugi daljnovod je bil projektiran z napetostjo 46.000 voltov, poleg državne ceste preko Maribora - Slovenske Bistrice - Konjic na Celje. Opremo stiskalnice z napetostjo 80.000 voltov je podjetje naročilo, ter se to naročilo po izjavah zastopnikov Fale ne da več spremeniti. Sicer sprememba napetosti tudi ni potrebna, ker se s to napetostjo za novi projekt snuje za dogledni čas. Za sedaj se projektira na jug daljnovod visoke napetosti 90.000 voltov ob prej označeni progi, nedaleč od državne ceste preko Slovenske Bistrice in Konjic v Celje. Kjer bi se postavila transformatorska staja. Iz te transformatorske staje bi se preskrbovalo z 10.000 volti mesto Celje in industrijo v njeni okolici in napeljavalo električno silo z napetostjo približno 30.000 voltov po Savinjski dolini do Šoštanj in Velenja. Daljnovod visoke napetosti 80.000 voltov bi se v Celju cepil, na eni strani bi šla proga preko Vranskega do Domžal, kjer bi se postavila transformatorska staja za Ljubljano. Od tam bi se zgradil krog s srednjo napetostjo 30.000 voltov preko Ljubljane-Skofje Loke, Kranja, Cerkelj, Mengša in nazaj v Domžale, ter stranski vod v Litijo. Na drugi strani bi šla glavna proga iz Celja po Savinjski dolini do Zidanega mosta, kjer bi se stavila transformatorska staja za spojitve s Trbovljami in za preskrbo v bližini ležečih industrij. Z Zidanega mosta bi šla glavna proga naprej po Savinjski dolini do Podsedca, kjer bi stala transformatorska staja za Zagreb in okolico (Samobor). V bodočnosti bo misliti na to, da se glavne točke konzuma, za katere se smatra Ljubljano in Zagreb, v svrhu sigurnosti obratovanja spoje z dravskimi elektrarnami po dveh med seboj popolnoma ločenih daljnovodih. Za Zagreb bi bila druga primerena proga menda preko Ptuja - Vavržina - Krapine, za Ljubljano po Dravski dolini preko Koroške in Oreniske.

LISTEK.

Dr. Ivan Tavčar: „Kranjova kobila“. Prej, nego odgovarjam dr. Oblaku, nekaj osebnih pripomb! Moti se dr. Oblak predvsem, če morda živi v veri, da sem jaz njegov podlistek »Ob obletnici Cankarjeve smrti« smatral za napad na svojo osebo, da sem radi tega zašel v nekatere domišljije, o katerih govori angleški filozof Marden, da sem vsled tega zagazil v razburjenje in nato spisal svoja »Premišljevanja o Kranjovi kobili«: oziroma da sem radi tega prepričan ponatis njegovega spisa v »Slov. Narod«. Če ima dr. Oblak to misel, je to napačna misel. Nered pišem o svoji osebi, ali ker je dr. Oblak zašel še na drugo napačno stezo, moram postati nekoliko osebno, to se pravi, zapisati moram par kratkih pripomb, ki se tičejo zgolj le moje osebe. V svojem odgovoru zapisal je moj čestiti nasprotnik tudi ta-le stavek: »Od vseh strani streljajo nani, da je človeku včasih naravnost žal

zanj«. Iz tega sklepam, da se mu časih skoraj smilim, ko vidi, koliko napadalcev se gnete okrog moje osebe in kako mi groze in kako me zbadajo od vseh strani. Resnica je, časih se mi godi kakor človeku, ki se koplje v zelenem Amaconu in katerega v hipu obda tolpa neznanih rib, ki imajo pri malem telescu velike gobce, posute z ostrim zobovjem. Zobje so posuti ne samo po čeljustih, temveč tudi po jeziku in globoko doli po goltancu. Če prideš v vodi takim luskinjastim kanaljam pod zobe, ti v desetih minutah iztrgajo toliko mesa, da opešaš in utoneš! No, jaz se ne kopljem v valovih zelenega Amacona, vendar pa me obdajajo ribe, ki imajo sicer široke gobce, ne pa takih zob, kakor jih ima Piraja v zelenem Amaconu! Te živlice pljuskajo okrog mojih nog, škodovati pa mi ne morejo mnogo, kvečjemu če s svojim repkom vržejo par blatnih kapelj ali nekaj umazane peska proti meni. Največkrat me pa ne zadenejo niti kaplje, niti umazani peski! Toda o tem ni vredno, da bi človek govoril, zatorej sočutje dr. Oblaka nima prave podlage, ker mora vedeti, da so na svetu

sovražniki, katerih olikan človek ne opazi —! Sedaj k stvari! Dr. Oblak mi bo morda pritrđil, da je kritika na polju slovenske literature v današnjih časih tako opešala, da je dostikrat podobna ali otroku, ali pa stari ženi, ki nosi na svojem hrbtu že toliko let, da je postala otročja. In ravno po Cankarjevi smrti so se razmere tako poslabšale, da naša kritika — skoraj bi rekel — že ni več resna. Polastili so se je mladi ljudje, ki nastopajo z nezmožljivostjo in z našopirjeno ošabnostjo, da bi se človek zanje najraje skliceval na Platenovo gzeljo: »Denn jeder sucht ein All zu sein, doch jeder ist ein Nichts!«. V tem pogledu je mizerija, kamorkoli se ozremo, in dostikrat ima človek, ko je prečital gledališčne in druge take kritike, občutek, kakor da je požrl živega ježa s štrlečimi iglami! Take razmere se opažajo tudi pri literarnih kritikah: zagazili smo zopet v čase nekdanjih »Novic«, ki so vsakega rodoljubčka, če je spisal kratek dopisek, posadile kot novo zvezdico na slovensko slovstveno obnebe. Da ne pišem preveč, bodi samo povedano, da je naša kritika zašla v neko nespravno, zoparno, skozi in

skozi bolno hvalisanje, za katero bi se človek ne zmenil, če bi ne tičala v njem velika nevarnost za naše že itak skromno slovstvo. In recite, kar hočete, v to hvalisanje so potegnili, največkrat iz političnih vzrokov — na dr. Oblaka tukaj niti iz dalje ne mislim — tudi Cankarja. Vzemimo slučaj pisatelja Vladimira Levstika. Jaz ga osebno niti ne poznam in krivica bi se mi delala, če bi se mi očitalo, da imam kako sovraštvo ali pa antipatije proti nadarjenemu možu. Med vojno je spisal svoje »Gadjje gnezdo«, markantno delo, in človeku se je kar srce širilo, če je čital z vnmom in lubežnijo ta spis mladeza literata. Spisal je tudi »Zapiske Tine Gramontove«, ki se z »Gadjim gnezdom« niti iz dalje primerjati ne dajo. Pa bodisi kakor hoče, človek se tolaži, da je to slovenski literat, ki ima pred sabo še lepo prihodnost, ki bo napredoval z vsakim delom tu nam ustvarjal veselje in užitek. Ali sedaj ti pripeljajo naši »moderni« kritiki in med vrsticami ti povejo, da veje v »Gadjem gnezdu« nekaj Faustovega duha in pa še celo nekaj Sofoklejevega duha. — »Tina Gramontova« pa ima nekaj napak,

ali te napake le povečajo vrednost Levstikovega spisa —! Človek se prijemlje za glavo, ker taka kritika mora pokvariti mladega pisatelja, mora ga naphititi z domišljijo in mora ga pritrđiti do prepričanja: Sedaj, ko sem uspešno tekmoval z Goethejem in Sofoklejem, se mi ni treba ničesar več učiti in svojo slavo bom povečaval le s tem, če pišem, pišem in pišem! — Dr. Oblak je precej obširno razpravljaj o različnih točkah, ki se pravzaprav ne zadevajo mojih »Premišljevanj o Kranjovi kobili«. Namen mojega spisa ni bil, odgovarjati samo dr. Oblakovemu spisu, moj namen je bil, sploh nastopiti proti idolatiji, ki se uganja s Cankarjevo osebo. Dr. Oblak zastopa že danes mnenje, da je Cankar največji genij, da mu ga ni para med firvati in Srbi in da ga moramo vsi čigiti, kakor nekakega literarnega boga. Tukaj se z dr. Oblakom — in naj se prepirava vse leto — ne bova zednila. On misli, da ne gre tu za diktaturo klike, temveč za diktaturo lepote, preporno pa je — in na to polagam naglas —, ali bo mogla lepota Cankarjevih del vzdržati to diktaturo. Zase zahtevam pravico, da smem izreči mnenje, da

Ta osmtek za bodočnost bi se pa mogel graditi žele, če se je podjetje že razvilo in se zgradi še kak drug projekt ob Dravi, oziroma še druga elektrarna, ki izkorišča. Vse naenkrat v delo vzeti ni finančno, temveč tudi fizično nemogoče.

Olede konzuma pri projektiranem omrežju se omenja, da so prišla tozadevna raziskavanja do zaključka, da je v tem okolišču mogoče v dolednem času 70 do preko 100 milijonov kilovatnih ur na leto razpečati. S tem bi bila rentabilneta podjetja podana in v dvomiti o tem, da bo v dolednem času nastala tudi potreba, zidati nadaljno elektrarno; prekone bi bila ta tudi ob Dravi ter bi jo bilo s falskim omrežjem spojiti. To se sigurno zgodi. Če se dovolj izvozi sile v Nemško Avstrijo, kar bo podjetje posebno v začetku znatno finančno podprlo.

Da omenim še množino prihrankov na premogu, ki ga je mogoče s falsko vodno silo doseči, navajam, da se da v celoti s Falo prihraniti 25.000 do 30.000 vagonov premoga na leto.

Omeniti je še, da bi moralo falsko podjetje priti do nekakega dogovora s trboveljsko družbo, da bi se tamojšnja moderna velika parna centrala uporabljala kot parna rezerva za falsko podjetje. Vsaj delna parna rezerva bo falskemu podjetju brezdvomno potrebna. V uporabo trboveljske centrale bo pa odpadel tudi morebitni ugovor proti štajerskemu podjetju, da leži Pala za celo omrežje preveč ekscentrično in to še blizu državne meje. Tozadevna povzajanja s trboveljsko družbo so neobhodno potrebna.

Ako sumoniramo, da delajo vse industrije izključno s trboveljskim premogom, kar se ne oddaljuje izdatno od resničnih razmer, bi se z izviršitvijo tega projekta le na tovarnih stroških premoga na leto prihranilo okroglo 6 milijonov kron in bi bili transportni stroški električne sile iz Fale pri Mariboru po celem omrežju širšega projekta približno isti, kot današnji čisti transportni stroški premoga po železnici na kraj konzuma.

K temu bi bilo še pripomniti, da je jako veliko industrij, ki nimajo lastnega zveznega tira z železnico in so prisiljeni si potrebni premog prevažati v tovarno z vozovi.

Pri vseh industrijah brez izjeme pa pride še v poštev prevažanje premoga iz vagona pod kotel. Praktično bo tedaj električni transport sile vzlic ogromnim investicijskim stroš-

kom cenejši kot današnji mehanični transport.

Da imamo v Jugoslaviji sicer veliko premoga, da pa nismo za to urejeni, da bi ga v primerno velikem številu eksploatirali ter da vse te potrebne naprave tudi v dolednem času ni mogoče vstaviti, je obče znano. Svetovna kriza glede premoga po izjavah Andleža Howerja še dolgo ne bo končana in bo vsemu človeštvu treba ogromnega napora, da doseže zopet predvojno ravnotežje proizvajanja in konzuma. Premog, ki ga imamo oziroma, ki bi se po izvedbi projekta falske centrale prihranil, še od daleč ne bo zadostoval lastnim domačim potrebam, vrh tega bi bila pa zmeraj še možnost dana, ta premog izvažati v inozemstvo.

V poznejši dobi, ko bodo nastopile zopet nekake normalne razmere, če se smem tako izraziti, bi bil pa potom države, s pomočjo n. pr. nadzornika kotlov izvažati na konzumente premoga pritisk, da svoje naprave, predvsem svoje ranjše tako uredijo, da morejo slabši a cenejši premog porabljati.

To bi značilo le prisilno racionalno gospodarstvo pod državnim nadzorstvom, kar bi bilo v interesu konzumentov samih.

To spoznanje je minula vojska gotovo prinesla, da gospodarstvo kot tako ni zadeva posameznika, temveč skupnosti. Kar posameznik po nepotrebnem potroši, gre na račun pomanjkanja sohržavljancev oziroma vsaj na račun znižanja ponudbe, vsled česar pri istem poprašanju cene rastejo. Pravilno izkoriščanje falske elektrarne je brezdvomno najvažnejša gospodarska zadeva slovenskega in zapadnega dela Jugoslavije, a tudi stara Srbija ima dovolj interesa na tem, da dobi potrebne industrijske produkte čim ceneje, kar je mogoče le, če se njih proizvajanje osamosvoji od inozemskih tovarn.

Po naravi sami se smatrati naše kraje za predestinirano industrijsko središče celotne združene domovine.

Da se veljkanski promet falskega podjetja končno še poljudno razlaga, se omenja, da odovarja 1 konjska sila okroglo delavni moči 7 delavcev, vpoštevši širno delavno dobo, tedaj na dan dvajsetim. S falskim podjetjem se tedaj stavi v službo našega narodnega gospodarstva 50.000 k. s. X 20 to je 1 milijon neutrudljivih delavcev.

Lesce, dne 5. febr. 1920.

Politične vesti.

Za uradništvo. Načelstvo JDS je v svoji seji dne 17. februara razpravljalo o uradniških plačah ter soglasno sklenilo, pozvati merodajne faktore, da nemudoma ukrenejo vse potrebno, da se dosedanje draginske doklade uradništvu nadaljšajo preko 1. marca. Strankin načelnik dr. Vekoslav Kukovec je odpotoval v Beograd, da osebno intervenira o tej stvari. Sklep strankinega načelstva se je brzojavno sporočil ministrskemu predsedniku Davidoviču, ministru notranjih del Prihčeviću in finančnemu ministru dr. Velikoviču.

Protidržavna agitacija. V Mariboru hodijo zaupniki socialno - demokratske stranke od hiše do hiše in razdeljujejo tiskane formulare v podpis in izpolnitve. Pri tem naglašajo, vsaj tako piše mariborska »Straža«, da se jim ne gre za nobeno strankarsko stvar, marveč da imajo ti letaki namen, samo poglobiti profirsbrsko propagando. Kdor pozna voditelje socialnih demokratov v Mariboru, ki so vseskozi nemško-nacionalnega mišljenja, bo verjel, da ni

mariborskim socialnim demokratom ničesar bolj tuje, kakor delovati za blagor in napredek naše države.

Interesanten pojav v socialno-demokratski stranki. V socialno-demokratski stranki se že dal časa borita dve struji za nadvlado. So to starejši, zmernejši socialni demokrati na eni strani, na drugi strani pa radikalci, komunisti, ki prisegajo na evangelij Trockega in Lenina. Prve bi lahko krtili po bolgarskem vzorcu za »široke«, druge pa za »ozke« socialiste. Zmernejša struja je, kakor se zdi, še v večini, dasi je neomejeno gospodstvo »širokih« že kolikor toliko omaloma, saj so hili poleti prisiljeni, iz stranke izključiti celo vrsto življenj, ki so hoteli stranko spraviti v komunistični tr. Takrat se je zdelo, da je bilo vrašanje »tu meniševiki« — tu bolševiki — že končno in definitivno rešeno v prilog širokih socialistov, toda vse kaže na to, da so v stranki še vedno ostali elementi, ki plavajo docela v bolševičkih vodah. V tem mišljenju nas potrjuje

je ne bo vzdržala, dajem pa drugim popolno svobodo, da so za mnenje, da jo bo vzdržala. Pravda teh dveh mnenj bo končana takrat, ko mene že davno ne bo več na svetu in ko bo dr. Oblak prišel v leta, pri katerih bo opazil, da se majoje marsikateri stebri, na katere se je prejšnje čase opiral.

Ne ugovarjam, če se hvali Cankarja, sem pa proti vsakemu hvallanju. V tem tiči razlika med mano in dr. Oblakom. In takoj tudi priznam, da sva oba veliko pisala, da se pa ni doseglo soglasje. Zatorej se ne bom spuščal v tisto podrobnost, s katero je pisal dr. Oblak svoj odgovor. Čestitji nasprotnik je ostal pri svojem prepričanju, in jaz ostajam pri svojem! Cemu bi torej privala črnilo? Dr. Oblak hvali, in to hvalo prenaša tudi na druge, še celo na mene, pisatelja. Dal mi je toliko lepših besed, da sem z njo lahko napolnil vse šrambe in šrambice, tako da bo po moji smrti te hvale še dosti ostalo.

In tu, gospoda, moram opozoriti, da se pri nas v literaturi danes preveč hvali! Vsaka figa, ki se vrže na literarni trg, se povprečje v maslo najmastnejše hvale. Če prideš danes na naš literarni trg, se ti godi

kakor da si prišel h kaki romarski cerkvi, kjer se je povsod kurilo in cvrilo in reklamo vpilo za tisto, kar je vreščalo v ponvah. Take hvale še nisimo doživeli, in če jo bere človek sam o svojih delih, mu stvar tudi ni všeč, ker si je dobro v svesti, da je tisto, kar je scvril v svoji ponvi, pretirano pohvaljeno. To bolesto hvalisanje opazam predvsem pri Cankarjevih čestitcih, posebno od njegove smrti sem.

V zadnjem času sem čital kritiko o neki slovenski knjigi, kjer stavlja g. kritik Cankarja nekako v isto vrsto z Byronom. Proti taki pretiranosti, ki nas mora osmešiti pred vsem svetom, če se bo ta svet enkrat podučil o malih eksistencah, katere smo lazile po slovenski literaturi, mora vsak pameten človek protestirati. Z njo se ničesar ne doseže, z njo se le ustvarja slab in malovreden zarod slovenskih pisateljev in ničvreden zarod slovenskih kritikov. Solanji kritikov nam je potreba, ne pa samo kritičnih kričačev, ne samo literarnih kobilic, ki skrinilejo bo slovenskih travicah, ker drugačnega daru nimajo!

Dr. Oblak me vprašuje, čemu da sem si pri svojih »premišljevanjih« izbral ravno »Kranovo kobilo«.

ko sem ga čital v nemodestnem »Napreju« o zanimivi diskusiji, ki se je vodila v socialno-demokratski politični organizaciji v Ljubljani. To poročilo je tako zanimivo, da ga v celoti priobčujem v informacijo naše javnosti. Poročilo se glasi: »Vprašanje ministerializma je v socialističnih strankah že od nekada jako sporno vprašanje. Eni pravijo, da je udeležba socialistov v vladi napačna, drugi pa, da je v njej primernih potrebna stvar. Na omenjeni diskusiji se je razpravljalo o ministerializmu, ki se je pobijal zlasti s tem, češ, ne maramo, da bi se delavstvo stališče izboljšalo, ker bi potem »silo« delavstvo ne bilo več pristojno socialističnim idejam. O tem stališču je povedal svoje mnenje tudi sodrug Ostojič iz Beograda, ki je gotovo ni ministerialist. Ta srbski sodrug je posetil v četrtki diskusijski večer v Ljubljani (v Mahrovih hiši), kjer je bilo na dnevnem redu baš vprašanje, kaj je za našo stranko boljše, ali da se delavstvu godi boljše, ali slabše. Vsi ki so se priglasili k besedi, so bili z referentom vred tega mnenja, da ni prav, če se ponavlja in izrablja fraza: čim slabše je proletarijatu godi, tem boljše za socialistem. Le eden izmed nasprotnikov je bil nasprotnik tega mnenja. In temu — svojemu prijatelju, ki ga je uvedel — je odgovoril sodrug Ostojič. Govoril je popolnoma jasno v daljšem govoru, v katerem je odločno obsodil vse, ki omenjalo s to frazo in proglasilo, da kapitalisti nič ne morejo, da bi se nam čim slabše godilo, in v kapitalističnem interesu le, če vrivajo to frazo tudi med naše vrste. Vsestransko moramo delati mi na to, da se stališče delavstva dan na dan izboljšuje. — H koncu se je sicer izjavil proti ministerializmu. Zato tudi na Srbskem ni prorokov, ki bi govorili: Sto gorje, to bolje, dočim moramo mi nekaterim zasleplencem šele razlagati, da je bolje.«

Italijani nas svare pred tujci. »Il Piccolo« prinaša iz Zagreba precej obširen članek. V tem članku poroča med drugim tudi, da so »Zagrebačke Novine« prinesle iz Pariza senzacionalno vest o jugoslovensko-francoskem vojaškem sporazumu. To dejstvo govori torej za to, da ne gre za kako staro jugoslovensko oferto, ki jo je Francija zavrnila, ampak za sklenjen sporazum, ki, dasi nima ravno vrednosti vojaške alijance, kakor izhaja iz obeh dokumentov, katera sta te dni dvignila toliko prahu, postavlja na Jadranu Francijo na mesto bivše Avstrije, da bi ogrozila gospodstvo Italiji, katera se je bojevala za svojo zaveznico in tudi zanjo zmagala. — Jugoslovensko Italiji sovražno časopisje ne pomišlja, pravi »Piccolo«, kakemu suženjstvu se udaja samo zato, da si zamore pridobiti eno zaveznico in škodovati Italiji. Danes gospodarjo tujci v Jugoslaviji. To si neodvisni dnevniki živo predočujejo. Zagrebška »Tribuna« prinaša namreč članek beogradskega »Trgovinskega glasnika«, v katerem se obžaluje, da je dovolila vlada francoskim, angleškim in italijanskim podjetjem usvojiti si razna industrijska in trgovaška podjetja v Jugoslaviji. Zlasti, da se napada Anglijo, da hoče po ekonomskem izčrpanju dežele nevtalizirati Donavo. List da zahteva, da preklicje vlada tujcem dane koncesije in opozarja Jugoslavijo, naj ne zaupa preveč dozevnim prijateljem, ampak naj se zanaša samo na svojo lastno moč. Tuje varuštvo je, če tudi sentimentalno, vedno škodljivo in nevarno. Toda najbrže — zaključuje »Piccolo« — klic ne bo našel odmeva, ker je pameten. (Celo kampanjo, se zdi, da je uvedlo italijansko časopisje na zelo sprotan način, da si zagotovi pomoč Francije v iadranskem vprašanju. To se vidi zlasti iz dejstva, da se italijansko časopisje nikakor ne mara zadovoljiti z demantira-

njem in da zahteva vse izdatnejše dokaze o neobstoju konvencije; podporo pri kompromisu oziroma pri izvedbi londonskega pakta in demilitarizacijo dalmatinskega obrežja in otokov. Kakor smo včeraj poročali, zahteva italijansko časopisje čim večje garancije v obliki strategičnih mej. Francija naj bi bila na ta način moralno prisiljena, podpreti Italijo v njenih zahtevah z obema rokama, ali pa vsaj zavzete popolnoma nevtiralno stališče, ako hoče, da je Italija ne bi še nadalje sumničila. Op. uredn.)

Italijani dože »Agencijo Havas«. Nedeljski »Il Piccolo« poroča iz Rima, da so francoski demantiji predmet živahne diskusije v časopisju in političnih krogih. Rimski nacionalistični list »Idea Nazionale« trdi, da je »Agencija Havas« lagala. Millerand sam je priznal tekst prve listine. Druga dokumenta pa ne priznava. Omejil se je samo na zatiranje napram Nittiju, da predmeten sporazum z Jugoslavijo ne obstoja. Ker se dokumenta nanašata — kakor zatrjuje list — na pokajanja, ki so se vršila, je jasno, da je Francija odgovorila na jugoslovenski predlog. Kako je odgovorila, je povedano v drugi listini, ki je Millerand ni demantiral. Listine so se fotografirale, tako da je možno ugotoviti, da so dokumenti avtentični in da odgovarjajo glede datuma, ki ga je navedel Millerand, kar je v nasprotju z lažnjivimi navedbami agencije »Havas«. Francoska vlada da se v svojih predhodnih demantijih omejuje na to, da izključuje, da bi se bil definitivno sklenil ali podpisal resničen in pravilen vojaški sporazum proti Italiji. Beogradska vlada pa molči, ker si ne upa demantirati, dobro vedoč, da gre za dokumente, ki jih je ona predložila in sprejela. — K jh dodaja »Piccolo«, da ne samo, da jugoslovenska vlada ni demantirala avtentičnosti dokumentov, marveč da obstojajo tudi razni simptomi, ki dokazujejo, da je bilo jugoslovensko časopisje popolnoma poučeno o obstoju pogodbe, oziroma vsaj o predstoječem sklepu pogajanj. Obžaluje, da kažejo italijanski uradni krogi premalo zanimanja za organe javnega mnenja v Jugoslaviji. Italijanski politični krogi bi bili davno že lahko vedeli, da išče Jugoslavija med vesilami onore, da bi mogla uveljaviti svojo nadvlado na Jadranu. Avstrilska dedščina obstoji v Jugoslaviji ne samo v razčlenjeni politični mentaliteti italijanskega naroda, ampak tudi v praktičnem koncentru: organizirani moči, katere bi se mogla posluževati Jugoslavija proti Italiji, ki jo smatra kot svojo smrtno sovražnico.

Zanimiv političen dogodek v Rusiji. Iz Odese smo dobili ta-le do-

pis: Koncem meseca decembra so se vršile v Odesi občinske volitve po novem zakonu, na temelju katerega je imelo volilno pravico vse mestno prebivalstvo, ki stalno prebiva v mestu, tudi ženske. Socialistične stranke so se zvezale z židovskim »Bundom« računajoč, da jim je s tem zmaga zagotovljena, to tembolj, ker se je nahajal ves volilni aparat v njihovih rokah. Toda v kljub strastni volilni agitaciji, ki so jo socialisti izvajali z ogromnimi sredstvi, je zmagal krščanski delavni blok, okrog katerega so se zbrali ne samo rusko - pravoslavno mestno prebivalstvo, marveč tudi Poljaki, nemški kolonisti in drugi nežidovski elementi. Temu bloku so se pridružili tudi vsi monarhistični življenj, katerih število v Rusiji narašča od dne do dne. Rezultat volitev je bil ta, da si je krščanski blok izmed 120 mandatov priboril 87, dočim je odpadlo na socialistični blok samo 33 mest, ki so se na temelju posebnega dogovora razdelila med republikance, socialiste in žide. Za župana (gorotškem golovojju) je bil izvoljen bivši iekaterinoslavski guverner Kolodov, za predsednika mestne dume pa poslanec gosudarstvene dume (parlament) Kelenovskij (nacionalist). Dasi je krščanski delavni blok vodil volilno borbo pod neustrankarsko zastavo, stojič na stališču, da se ima v občinskem svetu delati samo mestna gospodarska politika, vendar je zmaga te organizacije v mestu, kjer tvorijo židje 40% vsega prebivalstva, nad vse značilna in podaja jasen dokaz, da je v javnosti že nastal vseobči preokret v političnem mišljenju ruskega naroda. Karakteristično je tudi dejstvo, da je večina delavstva glasovala za krščanski blok ter se kategorično odpovedala ne samo bolševikom, marveč tudi vobče socialistom.

Ze beže? Iz Haaga poročajo, da so v Helsingforsu prejeli več nemških častnikov, ki jih zahteva antanta pred sodišče, ki pa so nameravali uteči k bolševiški armadi. Med begunci sta bila tudi nemška generala Ludendorff in Bülow. Iz Haaga poročajo tudi, da je hessenski veliki vojvoda s svojimi sinovi in sedmerimi nemškimi generali utekel na Holandsko, da se odtegnejo sodbi. Njim bo sledila pač še cela vrsta najvišjih zločincev svetovne vojne.

Telefonska in brzojavna poročila.

LJENINOVA RUSIJA ZA SLOVENCE?

LDU. Trst, 16. februarja. Včerajšnja »Edinost« prinaša dopis iz Florence, ki se bavi z vtisi zadnjega zasedanja italijanske poslanske zbornice. Med drugim navaja dopis sledeče: Ko je v seji dne 6. t. m. poslanec Colonna di Cesaro (nečak Sonninov in prijatelj Scialoje) očital Nittiju, da je preveč popustil imperialističnim zaveznikom, je toplo priboril približanje Italije k sovjetski Rusiji in prebral med splošno pozornostjo vse zbornice pismo ruskega komisarja za zunanje posle Čičerina, naslovljeno na italijansko vlado, kjer oravi Čičerin, da bi ruskega naroda nič ne ločilo od italijanskega, posebno če bi se uredila vsa vprašanja, ki zadevajo Slovence. Ta del pisma je tako važen za umevanje ruskega stališča nanram iadranskemu vprašanju, da ga je izdala Stefani zatajila. Dejstvo je torej, da se Rusija živo zanima za

potek pogajanj med Jugosloveni in Italijani, 2. da Leninova Rusija ni pozabila bratske krvi, ki veže vse Slovane; 3. da razmere v zasedenem ozemlju niso le notranja zadeva Italije, pač pa tvorijo točko razpravljanja ne samo pri ententi, ampak tudi za Rusijo, ki je izključena od mirovne konference; 4. da je razmerje med Italijo in Rusijo v ozki zvezi z ureditvijo vprašanj, ki zadevajo Slovence. Posledice teh dejstev so jasne, končuje dopis. Ali jih bodo v Rimu pravilno cenili in upoštevali? Največje zlo za vsa Italijo bi bilo, če bi jih ne vpoštevali.

VESTI O WILSONOVI NOTI

LDU. Pariz, 17. februarja. DKU. Kakor poroča »Daily Mail« iz New Yorka, je Wilsonov tajnik Tumulty izjavil, da predsednik v svojem sporočilu zaveznikim vladam v zadevi rešitve iadranskega vprašanja ni pretvil, da se ne udeležuje več reševanja zadev entente, marveč da je

in, ker je rad veliko govoril, se je par mesecev pozneje izvedelo, koga je hotel mrcvariti s tem »dvojnimi« prepričanjem. Resnica je: o mrtvih, ki počivajo v grobovih, ni nisi bene. To pa velja le za zasebno življenje dotičnika. Literati in politiki so, kar se tiče zasebnega življenja, v grobu ravnotako nedotakljivi, kakor vsak drug človek; za spise, ki jih pusti za sabo, in za dela, ki niso spadala v zasebno življenje, pa odgovarja vsakdo tudi v svojem grobu. Za psovke, kakor je »Gesindel«, je Cankar odgovoren tudi še v zemlji, vsaj toliko časa, dokler žive tisti, katerim je ta »Gesindel« metal v obraz.

Lord Jeffriss počiva v zemlji že sto- in stoletja, a še danes je opravičen izrek, da je bil kot sodnik največji lopov, kar jih je angleška zemlja rodila. Zatorej se mi čudimo, da se redakcija »Napreja« in dr. Oblak spravičata v jezo radi tega, če sem zapisal, da Cankar ni bil legitimiran, temu ali onemu očitati dvojno politično prepričanje, ker je sam mentalno svoje politično prepričanje. Ne delamo se nečestih kakor smo: kar je pisatelj zapisal za to je odgovoren, in slabo ni bilo, če bi se v tem pogledu morala opuščati vsaka kriti-

ka radi tega, ker leži pisatelj že pri Sv. Križu! —

Iz vse pisave dr. Oblakove uvidim, da mož ostaja pri svojem navdušenju, o katerem nisem nikdar dvomil, da bi ne bilo čisto in resnično. Sklepanj pa iz tega odgovora, da tudi on ne misli, da bi se ne smelo pisati kritike o Cankarju, oziroma ne misli, da bi se morale pisati samo take kritike, katere dikтира zgolj le navdušenje in samo navdušenje. S tem sem pravzaprav dosegel tisto, kar sem hotel doseči. Zahvaljujem se dr. Oblaku za dostojni način njegove pisave in upam, da se morda še kdaj srečava, bodisi v »Napreju«, bodisi v »Slov. Narodu«, in da se bo va mirno razgovarjala o zakonih lenote, in če hoče, tudi o posamnih delih našega Ivana Cankarja.

Odvaditi pa se bo moral dr. Oblak sam, da je vse, kar spišem, v zvezi z mojo ljubo osebo. Svet in dr. Oblak sta danes prepričana, da vse, kar spišem, prihaja iz tega. Ker sem postal — kakor se dr. Oblak jako galantno izrazi — »starejši« in da opazujem, če se oziram nazaj na delo svojega življenja, da se majoje temelji, na katerih stoji večji del mojega literarnega in drugega dela. Dr. Oblak je dalje mnenja, da »sem

SPEDICIJSKI ODDELEK:
Prevažanje vsakovrstnega blaga na mariborskem trgu, špedicija vseh vrst, zacinjanja, prevozi z nabiralnimi vozovi na vse strani, selitve s patentiranimi vozovi, vskladiščenja raznega blaga in pohištva.

Največje domače podjetje v Jugoslaviji
„BALKAN“
Trgovska, špedicijska in komisijska deln. družba. — MARIBOR
PIŠARNA:
Reiserjeva ul. 1. Telefon Interurb. 375.
Redno zveze z največjimi tu- in inozemskimi trgovskimi.

BLAGOVNI ODDELEK:
Prodaja vsakovrstnega kolonialnega blaga na debelo, import ter eksport, prekmorske kupčije.
KOMISIJA:
Prevzame se vseh vrst blago v prodajo.

662

Zaloga pohištva in tapetniška delavnica
: BRATA SEVER :
Ljubljana, Gosposvetska cesta (Kolizej) priporoča vsakovrstno pohištvo po zmernih cenah. Vabimo na ogled.

IV. Jax in sin
Dunajska cesta št. 15, Ljubljana.

Sivalni stroji
in stroji za pletenje.
Izborna konstrukcija in elegantna izvedba iz tovarne v Lincu. Ustanovljena l. 1867. Vezenje počutje brez plačno.

Pisalni stroji „Adler“
Geniki zastoj in franko.

Kolesa iz prvih tovarn
Dürkopp, Styria, Waffelrad.

„ADRIJA“
Mirodilnica in zaloga fotografskih aparatov ter potrebščin.

Ljubljana, Selenburgova ul. 5.

Barvila za obleke „TEKLA“. Pralprški. Čistila za slavnike „STROBIN“. Nadomestilo tobaka. Kadome stilo toaletnega mila. „ROZNI PRAŠEK“ najboljšo sredstvo za negovanje polti. Preizkušeno dobro sredstvo proti moljem. — Parfimi in dišave. Sredstva za konzerviranje jaje. — Koncesionirana zaloga strupov. Narodite si in berite.

Eterično jelkino olje

reht in jelkov ekstrakt priporočam lekarnam, drog. zdraviliščem itd. Malinov sok (succus) izjemno čist, na dobro in debelo onim, ki razpolagajo s sladkorjem; sadne esence in kompozicije za izdelavo pokalic so vedno razpoložljive za sodavičarje.

Potnik Srečko, Ljubljana, Slomškova ul. 27.

Dve veliki hiši

ripravno tudi za kako trgovino ali obrt — se zamenjati v Jugoslaviji najraje Ljubljani, Celju ali Mariboru event. tudi z večjim posestvom na deželi v tem okolišju. Ponudbe na upravištvu Slov. Naroda pod štifto: „Dve hiši 1061“.

Milan V. Kovačević, trgovec u Stocu u Hercegovini, ima na prodaju circa 100 hektolitara glasovitoga

stolačkoga crnoga vina.

Kome vina treba, neka se obrati na spomenutoga. 1129

Ribje olje

pristno norveško je sveže došlo.

Drogerija „SANITAS“ Celje.

Zaloga parketov.

Dobavljam na debelo in drobno. Prevzemam tudi pokladanje ter vsa v to stroko spadajoča dela po kulantnih cenah. 1026

Jos. Puh, Ljubljana, Gradaška ul. 22.

Dumić, Givić & Pitarević
trgovačko društvo za uvoz i izvoz
Zagreb Zrinjevac 15.

Brašno, pšenicu, kukuruz, zob i ostale žitarice. Si-bice, suveće, sapun, kavu i ostalu kolonijalnu robu na veliko nudi uz najpovoljnije uvjete. 998

Bez konkurencije!
JUGOSLAVENSKA INDUSTRIJA PAPIRA
TELEF. BR. 6-38 GUSTAV SELIGMANN TELEF. BR. 6-38
Brzjaviti: „Jip“ Nikoličeva 3. ZAGREB Nikoličeva ul. 3.
Najbolje dobeva in bogato skladišča: raznih vrst papirja kakor: pisalnega, pisalnega, dokumentnega, konceptnega, konceptnega, papirja za polica (stolice) trgovskih in kant. omotov, map, knjiž in ostalego v to stroko spadajočega blaga.

LES. Kupim hrastovo, smrekovo in bukovo hlede za žago. Po-mudbe s cenona naslov Ivan Štuka, tovarna parketov in parna žaga, Ljubljana, Metelkova ulica št. 4. 10.7

Tri rodbine
skupno iščijo stanovanje, obst-ječe iz 6-7 sob, kuhinje, in palne sobe, z vsemi priključit-ter električno razsvetljavo v mes-ali na periferiji Ljubljane, za-koj ali pozneje. Oskrbna s kurjavo in posebna na-grada oseb, ki stanovanje okribi, zagotovljena. Sprejeto se pravi pod „Kurjavo“ za zvezo obsejalno
M. WATELIČ - LJUBLJANA,
06. Kongresni trg 3.

„CELERITAS“
Jugoslavensko odpremiško importno i exportno d. d.
Ilica 82 Zagreb Telef. 6-45
Podružnice: Zemun Sarajevo, Maribor, Wien, Gonzagaq 16
Prima:
sve zbirne i vagonске otpreme iz Njemačke Avstrije za cijelu Jugoslaviju i obratno.
ZBIJNI PROMET:
Wien—Zagreb, Zagreb—Zemun—Beograd, Novi sad.
Wien—Zagreb, Zagreb—Sarajevo—Mostar.
KUJUJE I PRODAJE:
sve vrsti robe na vlastiti račun kao što i u komisiju.

Anton Komatar
mesar in posestnik 1258
Mici Komatar vd. Kalan
posestnica
poročena.
Skofja Loka, 15. svečana 1920.

Prodaja strojev

1950 Točno iz zaloge
Prevozna parna lokomobila R. Wolf, Magdeburg.
Buckau 1900 bezhlbnege stanja 10 At. 15/2 4 HP, 10.000 Jago-ov. K.
2 transformatorja z vrtilnim točnim. popolnoma nova. A. E. G., AL.
5200/125 voltov, 50 Per. 70 in 50 K. V. A., 32.000 in 25.000 jugoslov. K.
Brzjaviti:
EMIL HONIGMANN & Co., Ges. m. b. H.
Wien IX., Löblichgasse. Ustanovljeno 1893.

SOL v vsoki množini

tudi cele vagone odda importna ter eksportna tvrdka
FERDO SERT, MARIBOR
Koroška cesta št. 21. 1274

Skaboform se zopet dobiva!

Proti srbenju, svrabu, lišajem, nečistostim kože zahtevajte v najbližnji lekarni preizkušeno in zdravniško priporočeno
Dr. Flescha originalno Skaboformovo mazilo.
Ne maže, ne pušča barve, brez duha. Po vteranju puder „Skaboform“. Dobiva se po vseh lekarnah. Generalna zaloga za Ljubljano in okolico

Rihard Sušnik
„pri Zlatem jellenu“ IV. Marijin trg.

Za eksport.

6 PS Unj versalni bencinovi motor
stabilen, z voznim sestavom Naj-solidnejša konstrukcija iz visoko-vrednega materiala. Enostavna uporaba, lahko prev. zno. Naj-povoljnija in najzanesljivejša pogonska sila za vse gospodarske stroje, mlins, žage itd.
Mesečno 30 do 40 komoda tobit do-bavni iz skladišča Wien.
Samoprodaja za in posredstvo in Romunije.

Alfred Köraus Gesellschaft m. b. H., WIEN I., Elisabethstrasse 20.
Brzjavni naslov: Altkoeraus Wien. 808

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani

Stritarjeva ulica št. 2. Rezervi fond 15.000.000.- kron.
Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici, Celju, Mariboru Borovljah ter ekspozitura v Ptuju.
Sprejema vloga na knjižice in tekoči račun proti ugodnemu obrestovanju
Kupeje in prodaje vse vrste vednostnih papirjev, valut in dovoljuje vsakovrstne KREDITE